

LBRIS

We know
books

CORINA LUPU

SUNWINE,
VINUL DRAGOSTEI

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2023

CAPITOLUL I

Soarele apunea peste oglinda albastră a lacului Geneva, ca un disc de foc pe imensitatea cerului. Aproape de Montreux, Castelul Chillon privea de sus apele cristaline, oferind imaginea unui tablou magnific, spre deliciul turiștilor. Kevin petrecuse o zi perfectă și se simțise exact așa cum se așteptase: liber, neobosit, îndrăgostit de acel peisaj unic despre care doar auzise și pe care plănuse de ceva vreme să-l vadă „pe viu”. Când se gândea că totul pornise de la o veche carte poștală găsită în podul bunicii, aventura i se părea și mai palpitantă. Spre norocul lui, se ivise ocazia de a îmbina utilul cu plăcutul, lucru pe care îl făcea deja cu succes, de când se implicase în afacerea familiei. Călătorea mult și, dacă la început se simțise oarecum stângaci, nefiind învățat cu toate dedesubturile muncii, acum ajunsese în punctul în care știa să călătorească pentru a se îmbogăți sufletește cu lucruri noi, dar și pentru a rezolva problemele companiei, de care era foarte mândru.

Acasă, în San Diego, California, familia Floyd era cunoscută și respectată. De generații cultivate de viță-de-vie și producătoare de vin, ea și-a câștigat renumele prin muncă și devotament, ajungând să fie, datorită premiilor și distincțiilor câștigate de-a lungul timpului, o familie apreciată și mult admirată.

Floyd Wine Business a însemnat mereu, înainte de orice, calitate, căci solul și condițiile climatice au recomandat vinul lor, dezvăluindu-i originea. Renumele podgoriilor și al familiei

a reprezentat atuul esențial în distribuția vinurilor în întreaga țară, dar și peste hotare.

Copil fiind, Kevin fusese martorul unei adevărate pasiuni, amintindu-și pregătirile îndelungate pentru diferite evenimente internaționale din domeniu, începând încet-încet să înțeleagă multe dintre secretele producerii și depozitării acelei licori speciale. Bunica sa, Rose, era „creierul” operațiunii, ea moștenind podgoriile și afacerea de la părinții săi. Ușor-ușor, îi insuflase lui, mai mult decât fiicei și ginerelei său, acea iubire, căci seri întregi îi povestise cu patos despre străbunicii lui și despre tot ceea ce însemnase vinul în viața lor, dar și a ei. Obişnuia să-l alinte și să-și manifeste dragostea față de nepotul ei, dar nu scăpa niciun prilej de a se asigura că după moartea sa, Floyd Wine Business n-avea să dispară, ci din contră, datorită lui, numele lor avea să ocupe un loc de seamă în topul producătorilor de vin.

– Ei bine, am încredere deplină în tine Kevin, știu că nu o să mă minți niciodată. Când mi-o suna ceasul, voi putea închide ochii liniștită.

– Așa este, doamnă, nu te-aș putea minți, dar nu înțeleg ce rost au vorbele astea! Mai are cineva o bunică atât de tânără și de frumoasă? Atât de plină de viață? Dacă-ți pui în cap, ne îngropi pe toți, uită-te la tine, strălucești! Ești o femeie de șaizeci și cinci de ani care arată ca de cincizeci.

– Ștregarule! Ce-ți spun eu și cum îmi răspunzi tu! Ești un lingușitor.

– Pentru că te iubesc de mor și nu sunt invenții, știi tu asta foarte bine, vrei doar să fii modestă, să te alinți.

– Bine, bine, cu tine n-o scoate omul la capăt, dar cu siguranță observi și tu lucrurile despre care-ți vorbesc. Mama ta se implică în afacere doar ca să nu mă supere, dar adevărata

ei pasiune e moda. Ginerile meu, ce să mai zic? E atât de implicat, încât își petrece viața în acel salon auto pe care l-a deschis, deși m-am opus cu toată puterea. Ce speranțe să am din partea lor? Noroc cu acești angajați de ispravă pe care-i știu de-atâta amar de timp, încât au ajuns cumva parte din familie. Ce m-aș face fără ei?

– Pe tata ar trebui să-l înțelegi și tu, el nu e un Floyd, ba chiar m-am mirat întotdeauna că a acceptat să alătore „Floyd” numelui său de familie. E un bărbat destul de orgolios...

– E bun și orgoliul uneori, dacă nu-l lași să te domine, evident, altfel se transformă în prostie.

Kevin își amintea aceste conversații, relaxându-se în camera sa de hotel din Geneva. Încrederea acordată de bunica sa, dorința de a nu o dezamăgi, dar și dragostea pentru afacerea familiei, îl transformaseră la doar douăzeci și cinci de ani, într-un tânăr ambițios, muncitor și complet dedicat. Devenise aliatul și partenerul cel mai de preț al lui Rose, mâna ei dreaptă, iar alături de toți acei oameni care munceau în podgorii, precum și de experții angajați special, făcea o treabă excelentă.

– Ai tăi adoră să bea un vin bun, nu prea îi interesează altceva. Își dau ei cu părerea ca niște cunoscători, dar de fapt, habar n-au de nimic.

– Las-o așa, bunico. Mă ai pe mine, eu chiar sunt pasionat și vreau să învăț totul despre vinuri, concursuri, evenimente și n-o fac din obligație. Ci pentru că este interesant, palpitant. Ne-am înțeles, deci?

Pecetluiseră înțelegerea dintre ei cu o îmbrățișare plină de afecțiune, iar Rose respiră ușurată.

– Așa te vreau, doamnă, fără alte gânduri, te rog.

Iar Kevin se ținuse de cuvânt. O urmă pretutindeni ca o umbră și an de an învățase lucruri noi, experimentase, se

implicase. Dacă se întâmplase vreodată ca Rose să nu fie prin preajmă, îi cerea sfatul indiferent unde s-ar fi aflat, dar ea lăsa în seama lui decizia, dorind să-l impulsioneze, să-l facă răspunzător și să prindă încredere în el, chiar cu riscul unei greșeli. Își dădu repede seama că nepotul ei era un tânăr cerebral ce nu se pripea, ce gândea mult și bine, cântărind atent plusurile și minusurile situației. În scurtă vreme, devenise dependentă de el, în sensul bun al cuvântului și era în culmea fericirii. Avea un nepot pe cinste, care ajunsese să cunoască totul despre soiurile de struguri. Știa că trebuie aleși cei cu pielița mai groasă, cei mici și dulci, învățase cum să facă diferența dintre un Cabernet Sauvignon și un Merlot, sau între un Pinot Gris și un Chardonnay, le cunoștea mirosul, gusturile și aroma, raritatea și emoția. El și Rose formau o echipă puternică, iar premiile și distincțiile continuau să se adune.

O scurtă bătaie în ușă îl trezi din visare, făcându-l să tresară.

– Domnule Floyd, i se adresă angajatul hotelului, v-am adus harta orașului, mi-ați cerut-o, vă amintiți?

– Da, da, mulțumesc. Îmi place mult să mă plimb prin oraș și într-un taxi n-ar avea același farmec. E în regulă, noapte bună.

Kevin închise ușa în urma lui și se aruncă în pat. Pe o noptieră așezase acea carte poștală din Geneva, găsită în pod și adresată bunicii sale. Era veche, de pe vremea când el nu se născuse, dar cumva îi stârnise curiozitatea. Pe verso, citise de mai multe ori acele rânduri ce-i sunau a iubire, dar și a dezamăgire. Acel nume, Tobias, îi ridica multe semne de întrebare. Făcu o socoteală simplă și înțelese că la acea vreme bunica Rose avea doar 18 ani. Cine a fost Tobias pentru ea? S-au iubit, oare? După ce găsisese cartea poștală, o

întrebase discret despre acesta. Își amintea că se pregătea de culcare când el îi bătu în ușă. Ținea în mână vederea, iar ea o observă imediat. Se răsuci vizibil afectată și își dădu la o parte câteva șuvițe rebele de păr căzute peste față, apoi îl privi uimită.

– Ce treabă ai tu cu amintirile mele?

În ochi i se putea citi acel sentiment al neputinței și, dintr-odată, femeia aceea puternică a căzut prada emoțiilor. Simțind că-și pierde echilibrul, se împletici ușor, dar se așeză în fotoliu, cu o grimasă pe chip.

– Dacă e un subiect dureros, punem capăt acum, îi spuse Kevin, înțelegând că nu era dispusă să-i împărtășească acea poveste din tinerețea sa.

Rose își ridică încet ochii, iar el zări mici picături umede în colțul lor.

– Am plecat, bunico, iartă-mă, n-am avut intenția de a te aduce în starea asta.

– Kevin, stai! Am să-ți spun tot, dar vreau să știi că e cel mai mare secret al meu și cea mai mare suferință, în același timp. Nimeni nu-l cunoaște, nici măcar mama ta, Helen, doar eu și părinții mei, pentru că noi trei l-am trăit.

– Sunt regrete în vocea ta, bunico, atât de multe regrete, dar poate că ceea ce voi afla va fi o lecție pentru mine, poate voi învăța ceva din ea, cine știe? Dar îți repet, îmi povestești doar dacă vrei, nu vreau să te simți obligată, n-ai de ce.

Rose se apropie de dulap și scoase dintr-un sertar un număr impresionant de scrisori și poze.

– Totul e aici, vederea pe care tu ai găsit-o s-a rătăcit, cumva. M-aș bucura dacă m-ai scuti de acest chin, mai bine descoperi singur ceea ce s-a întâmplat, vrei?

El înclină capul cu gentilețe și îi zâmbi.

– Da, desigur, te înțeleg și-ți respect dorința, dar te întreb încă o dată, ești sigură?

– Nu-i nicio problemă, ar fi ca și cum m-aș descărca puțin, de zeci de ani port povara asta în suflet. Acum, du-te, o să încerc să adorm.

Kevin o îmbrățișă, o sărută pe frunte și ieși fără a mai rosti vreun cuvânt.

Într-un fel regreta că-și băgase nasul, mai ales după ce văzuse starea ei. Îi era clar că era vorba despre o experiență dureroasă care o mătina chiar și acum, după decenii. Simțea că urma să-i invadeze trecutul, intimitatea, fără a avea dreptul ăsta, dar ea își dăduse acordul, ba chiar, în final, își dorise să împărtășească cu el secretul tinereții sale.

Ajuns în camera sa, Kevin se prăbuși pe un scaun, își puse coatele pe brațele de lemn și privi spre cutia ce păstrase atâta vreme acele scrisori, ca pe o comoară de neprețuit a unor ani frumoși și intenși. Scoase o scrisoare, la nimereală, apoi își aruncă ochii pe ea. Observă imediat un scris ordonat, ferm și apăsător, ce dezvăluia în mintea lui un caracter puternic și hotărât. Primele cuvinte îl emoționară profund: *Rose, floarea mea gingașă...* Citi rândurile următoare și își imagină cu ușurință un tânăr îndrăgostit nebunește ce suferea de dor și aștepta cu speranță următoarea întâlnire cu iubirea sa. În același plic găsi și o poză în care Rose surâdea fericită în brațele celui Tobias. Privirea ei spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Se uita la el cu dragoste, de parcă ar fi fost unic în lume. Era poza a doi îndrăgostiți. „Ce frumoși sunt”, gândi el, apoi deschise alta și alta, iar zâmbetul lui larg dispăru treptat, luându-i locul unul trist, amar.

Află, astfel, că se cunoscuseră la Lausanne, atunci când Rose își însoțise părinții la un festival al vinului, o sărbătoare

anuală de toamnă, pe vremea când ea avea optsprezece ani, iar Tobias douăzeci și doi. Fusesse dragoste la prima vedere, iar după doar câteva zile petrecute împreună, acele scrisori înfocate de dragoste fuseseră singura lor legătură pe întreaga durată a anului următor. Își scriau zilnic despre sentimentele lor, despre visurile lor, făceau planuri de viitor, hotărâți fiind să-și petreacă întreaga viață împreună, oriunde în lume. Dar, n-a fost să fie. După câteva luni, părinții ei aflară despre Tobias dintr-o scrisoare uitată de Rose într-o carte. Se împotrivi pe loc, fără a fi curioși cine era, cu ce se ocupa, sau din ce familie provenea el. Când i-au interzis să-i mai scrie, lumea ei s-a prăbușit, iar zilele și nopțile deveniră o pedeapsă continuă. Apoi, chiar ei îi găsiră un pretendent, pe fiul unor prieteni apropiați, care, de altfel, se arătase foarte interesat de fiica lor. Rose îl cunoștea prea bine, crescuseră împreună, era un tânăr liniștit, cumsecade, la care ținea mult, dar pentru care nu simțise niciodată mai mult decât prietenie. Scrisorile lui Tobias nu mai ajungeau la ea și nici ea nu-i mai putea scrie. Ar fi făcut-o, i-ar fi mărturisit prin ce trece, i-ar fi cerut să n-o uite, să spere la fel ca și ea că lucrurile se vor aranja cumva, cândva, dar n-a putut s-o facă. În anul următor era deja măritată, nefericită, trăind o puternică depresie. Tobias îi scria mereu, dar nu mai primea niciun răspuns.

O poveste de dragoste foarte tristă, gândi el. Dar ce s-o fi întâmplat cu Tobias?

Se afla în Geneva și se hotărî, brusc, să-l caute. Se gândi că niciodată nu era prea târziu ca bărbatul să afle adevărul, să afle că Rose l-a iubit mai mult decât orice pe lume.

Mulțumit de decizia luată, stinse lumina și se pregăti de culcare, așteptând cu nerăbdare dimineața următoare.

CAPITOLUL 2

Fusesse o noapte liniștită și se trezi odihnit și bine dispus. Soarele era din nou binevoitor și strălucea, în timp ce un aer proaspăt invadase camera prin fereastra deschisă. Câteva mișcări ușoare, un duș rapid și niște haine lejere îl învioraseră de-a binelea. Își consultă în grabă agenda cu activitățile zilei și coborî vesel la micul dejun. Hotelul elegant era plin cu oameni, unii simpli turiști, alții sosiți cu treburi, la fel ca și el, dar toți cu zâmbetul pe chip și cu o vorbă bună la purtător.

Concursul internațional de vinuri din acea săptămână era motivul pentru care Kevin se afla în Geneva. Era vorba despre o competiție asemănătoare evenimentelor sportive, cu premii și medalii, de la bronz, argint, până la aur și chiar dublu-aur. Kevin era deja obișnuit cu astfel de confruntări care, pe de o parte îl încântau, pe de altă parte îi provocau emoții și o stare de neliniște și agitație. Nu-i plăcea să piardă și nici nu știa să piardă, suferea și se consuma teribil în caz de nereușită. Floyd Wine Business era mereu în top, deși se mai întâmplase în câteva rânduri să îi revină argintul sau bronzul. Aurul era distincția preferată, iar Kevin și-l dorea și de această dată, cu ardoare. Era conștient că se va bate cu concurenți din peste douăzeci de țări, dar era optimist. Majoritatea membrilor juriului îl cunoștea, îi aprecia familia și vinurile lor premiate, la fel cum cei mai puternici și consacrați competitori se știau între ei și se respectau reciproc. Întotdeauna fusesse o lume aparte, exclusivistă, specială, care pe Kevin îl fascina. De data asta

spera să dea lovitura cu vinul lor *Sunwine*, un Chardonnay din Napa Valley, produs din boabele rumenite în soarele după-amiezilor de vară, cules de mâini dibace, îmbuteliat și etichetat elegant. Printre cunoscători, renumele mergea până la adorație, iar savoarea și calitatea fuseseră mereu cele mai importante.

Cum concursul urma să înceapă abia a doua zi, avea suficient timp pentru a intra în rolul detectivului și a încerca să-i dea de urmă lui Tobias.

Se afla pentru prima dată în Geneva. Dar orașul cosmopolit a reușit să-l surprindă prin eleganță și rafinament, prin bun gust și simț artistic. Plimbarea pe care și-o dorise atât de mult l-a purtat prin labirintul străzilor înguste, al piețelor pitorești, într-un loc intens frecventat, cu o mulțime de magazine de suveniruri și cafenele renumite, într-un cadru autentic, plin de istorie. Se opri mai întâi la catedrala St. Pierre. Din turnul acesteia, vederile asupra orașului i se păruă spectaculoase. Nu ar fi putut rata, apoi, simbolul orașului, imensa fântână arteziană Jet d'Eau de pe malul lacului Lemán, sau Jardin Anglais, cel mai mare parc al Genevei și locul de întâlnire al localnicilor. Și-ar fi dorit să viziteze câteva muzee renumite care apăreau în ghidul turistic al orașului, dar decise s-o facă altădată în viitor, pentru că organizatorii concursului invitaseră toți concurenții la un prânz festiv de la care nu ar fi putut lipsi.

Restaurantul *Le Jardin*, situat într-o oază de verdeață, părea locul ideal pentru a savura bucatele bucătăriei franțuzești și diversitatea vinurilor elvețiene, departe de tumultul cotidian. Concurenți, jurați sau jurnaliști, cu toții fuseseră invitați să petreacă o după-amiază plăcută împreună, să socializeze ca o mare familie.

În sala elegantului restaurant era forfotă mare când Kevin intră pe ușă. Un aer de relaxare se simțea printre invitați și nu era niciun secret subiectul de pe buzele tuturor: concursul. Fiecare avea așteptările lui, fiecare era încrezător că va câștiga grație calității vinului său, astfel că discuțiile erau ca între prieteni, fără a-și face simțită prezența acea rivalitate care, oricum, exista.

Kevin fu întâmpinat cu zâmbete și strângeri cordiale de mână din partea bărbaților și cu priviri lungi, apreciative, din partea femeilor, căci niciuna dintre cele prezente, fie că-l cunoștea sau nu, n-ar fi putut să nu-i remarce farmecul personal, acel cumul de calități fizice, imposibil de ignorant. Cele care îl știau deja îi cunoscuseră și inteligența, poziția socială și caracterul frumos. Până să-l descopere însă, cele care îl vedeau pentru prima oară se lăsau duse de val și atrase de ceea ce vedeau, de sex-appeal-ul său, deoarece Kevin era un tânăr înalt, cu un corp bine lucrat, cu buze pline și niște ochi ce păreau să hipnotizeze. Orice tânără care din copilărie visase la acel prinț călare pe un cal alb găsea în el perfecțiunea - tablou întregit de look-ul îngrijit, de acel tip de masculinitate care putea cuceri prin naturalețe.

Kevin era conștient de atuurile sale, încerca mereu să fie în formă și să lase o impresie deosebită pe unde trecea, urmare a unei educații solide, dar și a exemplului din familia sa. Conștient de impactul asupra sexului frumos, era, la rândul său, foarte pretențios când venea vorba despre o eventuală relație. În familia lui, frumusețea și stilul se îmbinaseră întotdeauna perfect, atât bunica sa, cât și mama lui, fiind două doamne cu trăsături fine, delicate, erau elegante și sofisticate, fără a fi însă exagerate, iar tatăl său, la rândul lui, pune mare preț pe aspectul fizic. Până la acea vârstă nu avusese vreo

relație propriu-zisă, tocmai pentru că nu simțise că a găsit acea persoană specială care să-l completeze, lângă care să simtă că formează un întreg. N-a dus însă lipsă de aventuri și nopți pasionale, căci femeile roiau în preajma lui, de multe ori oferindu-se pe tavă. Toate erau atrase de părul lui des de un șaten închis, ce se potrivea la fix cu acea nuanță de chihlimbar auriu a ochilor, de zâmbetul delicat care îl făcea să pară un tip misterios. Nu-i era greu să obțină ceea ce-și dorea.

– Sunt dezamăgit că nu a binevoit și Rose să ne onoreze cu minunata ei prezență, îi spuse sir John K., un englez respectabil, prieten de o viață al bunicii sale.

– Sir John, ce bucurie să vă revăd! Bunica m-a avertizat să nu uit a vă transmite salutările ei călduroase. Din păcate, de această dată, va trebui să vă mulțumiți doar cu prezența mea, glumi el, zâmbind.

– E o plăcere, o plăcere, Kevin dragă, nu despre asta e vorba.

– Știu bine, stați liniștit, am glumit doar.

Stătură de vorbă câteva minute, apoi Kevin se așeză la masă, recunoscând în sine sa că plimbarea prin Geneva îi deschise apetitul. Tocmai când se pregătea să guste din acele bunătăți, o voce mieroasă și o mână așezată discret pe umărul lui îi tăiară brusc elanul.

– Kevin, poftă bună! îi urase Sophie, o tânără franțuzoaică, somelier al unui cunoscut restaurant din Paris.

El înghiți în sec pentru că, fără să se întoarcă măcar, recunoscuse vocea pițigăiată a Sophiei, o tipă simpatică, de altfel, dar mult prea înfumurată și agasantă pentru gusturile lui. Știa că domnișoara îl plăcea, nu încercase niciodată să-și ascundă interesul, însă gentilețea și modurile elegante de a o refuza de

fiecare dată i se păreau obositoare și stânjenitoare, în același timp.

– Ia te uită, Sophie în persoană, din nou printre noi! Se pare că m-ai găsit și de data asta.

Sophie simți înțepătura lui, dar reuși să se prefacă cu talent.

– Meseria, mon cher. Când lucrezi într-un restaurant de top, ești obligat să-ți faci datoria față de clienți, să-i surprinzi și să-i răsfeți mereu cu cele mai noi, variate și bune sortimente de vinuri. Cel care va câștiga săptămâna viitoare va ajunge cât de curând în restaurantul meu, te asigur.

– N-am nicio îndoială că așa va fi, datoria înainte de toate, bravo ție!

Sophie trase un scaun de la altă masă și se așeză atât de aproape de el, încât simțea că se sufocă.

– Nu te supăra pe mine, însă mi-e o foame de lup. Continuăm discuția mai încolo, se poate?

– Tocmai ce ți-am urat „poftă bună”, de ce m-aș supăra? Când ți-am dat eu impresia că nu aș fi înțelegătoare?

Kevin încercă s-o ignore, savurându-și mâncarea din farfurie, dar ea nu-l slăbea nicio clipă cu comentariile.

– Unde e bunica ta? Faimoasa Rose nu te-a însoțit? De fapt, e drum lung până aici, are o vârstă, e de înțeles. Oricum, știi tot ce știe și ea, un reprezentant mai potrivit nici că ar fi putut găsi.

Kevin o întrerupse cu privirea rece pe care i-o aruncă.

– N-are nicio legătură cu vârsta faptul că nu e aici. Are alte treburi, pur și simplu, n-avea rost să facă drumul ăsta.

– Mă rog, voi știți mai bine, se mulțumi ea să-i răspundă.

Sir John, care se ridicase de la masa alăturată, o văzu, o salută respectuos, sărutându-i delicat mâna și o antrenă într-o

discuție, fapt ce-l bucură enorm pe Kevin, care-i mulțumi în gând. Cu un pahar cu vin în mână, se strecură ușor pe lângă ei și ieși pe terasă, dornic să ia o gură de aer proaspăt. Își roti privirea prin jur, salutând și zâmbind tuturor când, brusc, zări într-un grup o siluetă delicată și un chip angelic ce-l făcură să tresară. Fără a fi prea ostentativ, încercă să o studieze pe tânăra ce zâmbea și părea foarte absorbită de ceea ce se discuta în preajma ei. N-o cunoștea, cu siguranță, altfel și-ar fi amintit. Nu era o prezență oarecare, comună, de care să nu-ți aduci aminte în momentul în care o revezi. *Oare cine e frumoasa asta?* se întrebă, sorbind calm din paharul cu vin. Ultimele raze ale soarelui străluceau în părul ei blond, lung, curgând ca o cascadă. Avea o privire caldă și era foarte grațioasă în acea rochie simplă, dar elegantă, care-i încadra perfect trupul și îi sublinia silueta. Probabil că ocheadele lui nu-i scăpară fetei, care păru să roșească, într-un târziu, de vreme ce îi aruncă și ea, în câteva rânduri, câte un zâmbet dulce. Cumva sfioasă, cumva inocentă... Kevin încercă să se adune și se îndreptă spre acel grup. Pe cei mai mulți îi cunoștea. Se apropie încet și se opri la câțiva pași de ea, salutând respectuos o doamnă care-l îmbrățișă, făcându-i complimente:

– Kevin, frumosule, chiar mă gândisem să te caut. Îmi imaginam că Rose nu va veni, iar eu vreau să-i transmiți câteva lucruri. Avem însă timp, n-o să te agasez din prima zi, ne mai vedem, oricum.

– Cum doriți, doamnă Smith, vă stau oricând la dispoziție, cu cea mai mare plăcere.

Femeia îi zâmbi și îl luă de braț.

– Cred că n-am cui să te prezint, cunoști pe toată lumea, nu-i așa?

Kevin îi făcu un semn discret cu capul în direcția acelei tinere misterioase, iar ea pricepu îndată.

– Martina? Ah, da, adevărat, pe ea n-ai de unde s-o știi, fiindcă se află pentru prima oară la un asemenea eveniment, practic e momentul în care își începe cariera. Vino, vino, dragă! i se adresă ea celei numite Martina, care, ușor stânjenită, se apropie de ei. Kevin, ea este Martina, noul nostru jurat.

El o privi lung și, amintindu-și gestul lui Sir John, îi sărută mâna cu delicatețe.

– Încântat, domnișoară, eu sunt Kevin Floyd.

– Îmi pare bine, surâse ea și își retrase repede mâna, vădit mirată și luată prin surprindere de gestul lui.

– Am înțeles eu bine, jurat? Vă felicit, nu e un lucru oarecare. Cum se face ca o domnișoară atât de tânără să ajungă la un asemenea nivel?

– Din pasiune, desigur, deși n-a fost ușor deloc, recunosc. E o poveste mai lungă...

– Spune-i-o, dragă, e un bun ascultător, te asigur, interveni doamna Smith. El nu te întrerupe, nu comentează, nu te judecă, e perfect, e omul ideal căruia poți să-i povestești orice.

Kevin zâmbi și îi mulțumi din priviri. Chiar își dorea să petreacă timp cu domnișoara, să încerce s-o cunoască. Prinse curaj și nu stătu prea mult pe gânduri.

– Luăm loc? o întrebă, arătându-i o canapea, în apropiere. Să profităm cât mai e timp, se lasă seara și va fi răcoare în curând.

Martina nu-l refuză și se așezară amândoi pe canapeaua confortabilă de pe terasă.

– Nu bei nimic, ce să-ți aduc? Iartă-mă, pot să-ți spun *tu*, nu-i așa?

– Aș bea o cafea, mulțumesc.

– Doar cafea? Un pahar cu vin sau altceva...?

– Nu, de mâine voi gusta vinuri într-una, chiar nu simt nevoia acum.

Kevin îi comandă o cafea, reveniînd rapid la discuția inițială.

– Deci? Cum ai ajuns jurat, parcă despre asta vorbeam, nu?

Martina râse, amuzată de dezinvoltura lui, reușind să depășească acele momente de emoție simțite la începutul conversației lor.

– Am să-ți spun, dar pe scurt. O să fac un rezumat al poveștii, e în ordine?

– Cum dorești, te ascult.

Rămaseră aproape singuri pe terasă. Soarele apuse, iar luminile din jur se aprinseră deja.

– De fapt, începu ea, am absolvit chimia, însă munca într-un laborator, alături de alte zeci de persoane, nu m-a atras. Doream să fac altceva, ceva aparte, să contribui într-un fel sau altul. Nu-mi plăcea, mă plictiseam îngrozitor, dar cineva drag mi-a deschis ochii, mi-a amintit de copilărie, de lecțiile de vioară și de cât de mult îmi doream, pe atunci, să ajung un artist cunoscut. Din păcate era târziu pentru așa ceva. Mi s-a explicat apoi că pot deveni artist în alt domeniu, unul în care capacitățile senzoriale, gustative, vizuale sunt adevărate calități ce pot fi asemănate cu cele ale unui artist. Cunoșcând pasiunea de o viață a sfătuitorului meu, am înțeles imediat despre ce vorbea. A avut perfectă dreptate. Am urmat mai multe cursuri de specialitate, am făcut multă practică, muncind din greu și iată-mă aici.

– E fantastic să te poți reinventa, spuse încântat Kevin. Înțeleg că nu regreti, că ocupația de degustător de vinuri îți face plăcere, nu-i așa?

– Da, îmi place tot mai mult, îmi oferă satisfacție, dar nu e ușor, știi prea bine. Din aceeași recoltă de struguri se poate realiza cel mai bun vin, unul ce poate fi cu ușurință premiat, dar și cel mai prost, dacă strugurii n-au fost culeși la timp sau...

– Oh, da, desigur, ai perfectă dreptate. Spune-mi, lucrezi pentru cineva în momentul de față?

– Încă nu. Deși am destule oferte, o să mă gândesc. Deocamdată, acest concurs înseamnă mult pentru mine, fiind primul la care jurizez. Am emoții destul de mari.

Kevin o privea cu admirație, pentru că i se părea incredibil de frumoasă și nu doar atât... Vorbea cu degajare, părea sinceră, iar conversația era una foarte plăcută.

Momentul său de contemplație fu brusc întrerupt de apariția unui bărbat exuberant care, la vederea Martinei, năvăli asupra ei, îmbrățișându-o cu foc.

– Aici te-ai ascuns, *bella*? De o jumătate de oră mă învârt prin restaurant, căutându-te.

Martina păru vizibil șocată și jenată, în același timp, iar Kevin privi scena fără a scoate vreo vorbă.

– Luigi, ce cauți tu aici? îl întrebă ea, privindu-l cu răceală.

Acel Luigi părea să fi trecut ușor de treizeci de ani, iar accentual îl trăda că fiind italian. Îmbrăcat la patru ace, în costum și cravată, ușor grizonat și cu o încredere de sine uimitoare, se așeză rapid lângă ea, ignorându-l total, de parcă nu ar fi fost conștient de prezența lui. Kevin înțelese că e momentul să se retragă, astfel că se scuză politicos.

– Martina, mi-a părut bine de cunoștință, sper să ne mai vedem zilele astea. Noapte bună, domnule!

Ea nu reuși să-i răspundă, luată prin surprindere de decizia lui bruscă de a pleca, dar privi în urmă-i până ce dispăru.

– Ce faci? N-ai văzut că purtam o discuție, că eram cu cineva? Cum îți permiți?

– Cine e tipul ăsta? o întrebă, fără a-i lua în seamă vorbele.

– Ce-ți pasă? De ce te-ar interesa?

– Pentru că ești iubita mea și nu-mi place să te văd stând de vorbă cu străini.

– Pardon, am fost iubita ta pentru o scurtă perioadă de timp, dar știi bine că s-a terminat. Gata! Caută-ți altă naivă care să-ți creadă minciunile. Pe mine m-ai dus de nas mereu, am fost ușor de păcălit, dar m-am trezit.

– Crezi că scapi de mine când vrei tu? Eu încă te iubesc și, în plus, exagerezi. Ce-i cu tâmpeniile astea, ce naiba tot spui? Știi bine că n-am fost ticălosul pe care vrei tu să-l prezinți, nici pe departe. Nu mai inventa lucruri, te rog.

– Nu-mi pasă deloc, îmi ești deja indiferent, nu mai simt nimic pentru tine. Renunță odată să mă mai urmărești pretutindeni!

Se ridică furioasă și aproape că alergă înăuntru, în restaurant. Își luă geanta, se scuză în fața celor de la masă și dispăru în întunericul serii.

Greșită mișcare, Martina dragă, gândi bărbatul. Vrei sau nu, oricum o să fii a mea, pentru că doar eu te cunosc și-ți tolerez toanele.

În camera sa de hotel, Kevin trecea în revistă întâmplările zilei care tocmai se încheia. Avusese parte de o plimbare plăcută prin Geneva, un prânz prelungit, agreabil, în compania unor oameni pe care-i cunoștea și lângă care se simțea în largul lui și o cunoscuse pe Martina, despre care, având în vedere cum se despărțiseră, nu știa exact ce să creadă, în afara faptului că era răvășitor de frumoasă. Își sunase apoi familia, vorbise cu bunica

Rose și cu părinții lui, cărora le laudă Geneva. Un singur lucru pe care-l plănuise nu se întâmplase: acela de a începe căutarea lui Tobias. N-avusese fizic timp pentru acest lucru, dar dorința de a-i da de urmă era la fel de vie în mintea sa.

În dimineața următoare, la ora zece fix, sala cea mare a hotelului *Le Richemond* devenise neîncăpătoare, numărul concurenților, juraților și invitaților fiind unul impresionant. Era momentul de start, momentul deschiderii concursului de vinuri, momentul așteptat cu emoție și speranță de unii, cu interes și curiozitate de alții. Jurații din diferite țări fuseseră prezentați rând pe rând, recunoscându-li-se experiența și profesionalismul. Concursul, unul de amploare, era deschis tuturor categoriilor și tipurilor de vinuri, fiind supus unor reguli stricte în ceea ce privește desfășurarea.

Deși era de-al casei, Kevin se trezi ușor emoționat, chiar și alegerea ținutei, lucru mereu la îndemâna lui, luându-i mai mult timp ca de obicei. Mereu își dorea să arate impecabil, cu atât mai mult cu cât era vorba despre un eveniment important. Optă în final pentru un pantalon navy blue, o cămașă și un sacou, un ceas casual cu brățară neagră din piele și o pereche de ochelari de soare clasici, după ce se asigură că va avea parte de o zi însorită. Se privi apoi în oglindă și, încântat de ceea ce văzu, zâmbi mulțumit și ieși să dea piept cu o nouă provocare.

Când intră în sală, realizează că întârziase. Era liniște, iar membrii juriului, concentrați, își începuseră degustarea, fără a face gesturi sau mimici explicite privind impresiile personale, urmând a degusta numărul maxim de cincizeci de probe în acea zi.

Kevin o urmărea atent pe Martina și pentru câteva secunde privirile lor se întâlneau, ea zâmbindu-i discret. Avea în fața ei fișa de evaluare pe care, după fiecare degustare o completa, apreciind

calitatea vinului după toate criteriile impuse. Zâmbetul de pe chipul ei dispăru repede însă, luându-i locul acea mină concentrată și calmă, necesară și chiar obligatorie în acele momente. Aflată pe scaunul din fața lui, doamna Smith îi făcu semn discret cu capul, cerându-i s-o urmeze spre ieșire, iar el se conformă.

– Chipeșule, ai adormit? Tu nu întârzi niciodată! Îl întrebă, făcându-i cu ochiul. A fost cumva o noapte mai lungă?

– Ah, nu, aș fi vrut eu. Nu știu exact cu ce am pierdut timpul pentru că m-am trezit relativ devreme. S-a întâmplat, pur și simplu.

– Lasă, lasă, n-are nimic, aici nu se face prezența. Știi, sunt curioasă, cum ți se pare Martina?

– Asta-i bună, chiar dumneavoastră mi-ați prezentat-o ieri, ce-aș putea spune mare lucru în afară de ceea ce este evident pentru toată lumea? E o femeie atrăgătoare, știe să se îmbrace și să-și poarte hainele și sper că este și un profesionist exemplar, căci vreau să câștig concursul ăsta, se amuză el.

– Da, ai mare dreptate, eu gândesc la fel.

– Pot să vă întreb de unde atâtă interes pentru ea? Ar trebui să mai știu ceva? Știți dumneavoastră ceva?

– Nu, nu, doar că nu-mi place deloc bărbatul acela care a dat buzna peste voi aseară, pe terasă. Eram chiar lângă fereastră, am văzut totul. Mi s-a părut obraznic și înfumurat, arogant, iar ea a devenit brusc palidă și s-a panicat la vederea lui. Mă întreb cine e...

– Se pare că simțim la fel, pentru că și mie mi-a lăsat aceeași impresie, doar că cine suntem noi să-l judecăm pe el sau ce-a fost între ei?

– Mă rog, vom vedea, dar așa e, desigur!

Convinsă că nici Kevin nu aflase încă nimic despre familia ei, că acea conversație a lor n-a inclus subiectul,

doamna Smith se întoarse în sală, nu înainte de a face o remarcă:

– Kevin, la sfârșitul acestei săptămâni s-ar putea să am niște lucruri importante de transmis lui Rose. Sper, cel puțin! repetă ea, apoi se îndepărtă.

Deși nu era absolut convinsă că ceea ce auzise cu o zi în urmă era corect, înclina să creadă că nu se înșelase. Johanna Smith surprinse o frântură dintr-o conversație telefonică a Martinei și putea să jure că două cuvinte, „Tobias” și „bunic”, fuseseră rostite în aceeași frază. La început nu dăduse importanță prea mare întâmplării, dar după ce Martina povestise cum cineva apropiat și drag a îndrumat-o spre această meserie, un gând apărură într-un colț al minții ei. Exista, oare, vreo legătură între bunicul Tobias și marea dragoste din tinerețe a lui Rose? Era posibil ca, după patruzeci de ani, drumurile lor să se intersecteze din nou, în mod atât de nesperat? Hotărâse să tatoneze terenul, trebuia să afle, deocamdată fără a le da ceva de bănuit Martinei sau lui Kevin. Dintr-odată, Tobias era urmărit de doi vânători, iar pista cea mai la îndemână pentru doamna Smith de a descoperi adevărul era, evident, Martina.

Cum tocmai se anunțase pauza de masă, decise s-o invite la prânz. Cu siguranță ar fi găsit momentul de a aborda subiectul „familie”, însă Kevin i-o luă înainte. În clipa în care Martina ieși din sală, o asaltă, propunându-i, probabil, același lucru, fiindcă ea încuviință printr-un zâmbet larg și ieșiră din hotel împreună.

– La naiba, murmură doamna Smith, convinsă totuși că va prinde momentul potrivit de a sta de vorbă cu ea între patru ochi.

Johanna Smith și Rose se cunoșteau de o viață, crescuseră împreună în San Diego, frecventaseră aceeași școală, practic